

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/118/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112216402
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112216402.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľky I. S. W., bytom K. - F. XXX proti odporcovi I. W., bytom K. - F. XXX, zastúpenému T. U. P., J. so sídlom v A., Q. XX, o určenie vyživovacej povinnosti na manželku, na odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. septembra 2013, č.k. 31P/174/2012-90, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu m e n í tak, že navrhovateľka je p o v i n n á zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 207,66 Eur, k rukám jeho U. S. T. U. P., do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ť o v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd zaviazal navrhovateľku zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 566,22 Eur k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. V uznesení konštatoval, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala, aby súd odporcu zaviazal povinnosťou, aby jej prispieval na výživu manželky sumou 88 Eur mesačne, s účinnosťou od podania návrhu, teda od 22.06.2012. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 25.06.2013, č.k. 31P/174/2012-86 tak, že súd návrh navrhovateľky na určenie výživného manželky zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania si podľa § 151 ods. 3 O.s.p. súd vyhradil na dobu po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14.08.2013. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov potrebných na účelné bránenie svojho práva. Odporcovi priznal odmenu spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia za 3 úkony právnej pomoci: prevzatie a príprava zastúpenia, účasť na pojednávaní dňa 02.05.2003a 25.06.2003 vo výške po 180,93 Eur za 1 úkon + 3x režijný paušál po 7,81 Eur, spolu vo výške 566,22 Eur. Pri určení výšky tarifnej odmeny vychádzal z ust. § 10 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z., v zmysle ktorého, ak predmetom konania je plnenie na čas dlhší ako päť rokov alebo plnenie na čas neurčitý, tarifnou hodnotou je 5-násobok ročného plnenia.

Proti uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka prostredníctvom právnej zástupkyne, ktorá žiadala, aby odvolací súd napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zmenil tak, že odporcovi právo na náhradu trov konania neprizná. V rozhodnutí vytýkala prvostupňovému súdu, že pri posudzovaní jej návrhu na určenie výživného na manželku, ktorý zamietol pre rozpor s dobrými mravmi, nechal bez povšimnutia, že jej zlé vzťahy s odporcom majú príčinu v jeho násilnom a agresívnom správaní. Ďalej súdu prvého stupňa vytýkala, že sa dôsledne nevysporiadal s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 prvá veta O.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania, keď neprihliadol k sociálnym pomeroch na jej strane, ktoré nepochybne odôvodňujú aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia. Uviedla, že nie je reálne v jej možnostiach a schopnostiach trovy konania zaplatiť, keď jej jediným príjmom je mzda, ktorá jej plynie z pracovného pomeru v priemernej výške 737,41 Eur a iný príjem nemá. Nakoľko odporca si neplní vyživovaciu povinnosť voči dvom

nezaopatreným deťom pochádzajúcim z manželstva, je celé bremeno ich hmotného zabezpečenia výlučne na nej. Vyslovila názor, že pokiaľ ide o pomery na strane odporcu, jeho finančná a majetková situácia by v prípade nepriznania náhrady trov konania nebola výrazne dotknutá, a to najmä s poukazom na to, že aktuálne mu nevznikajú žiadne výdavky na platenie výživného. Ďalej súdu prvého stupňa vytýkala, že pri určení výšky trov vychádzal z ust. § 10 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z., hoci mal vychádzať z reálnej hodnoty predmetu konania, pretože jej manželstvo s odporcom bolo právoplatne rozvedené dňa 03.09.2013. Povinnosť platiť manželské výživné trvá najneskôr do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, preto súd prvého stupňa mal správne vychádzať z plnenia za obdobie od podania návrhu do nadobudnutia právoplatnosti rozvodového rozsudku.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdiť. V odvolaní uviedol, že sa na celú situáciu už nemôže pozeráť, nakoľko on advokátovi zaplatil uvedené trovy konania, na ktoré si musel požičať peniaze od svojich rodičov. Z dôvodu, že navrhovateľka a synovia ho vystavili hmotnej núdzi, zamykali miestnosti v dome, ktorý patrí do spoločného majetku, ho obmedzili v podnikaní a bežnom živote a taktiež predbežným opatrením dosiahli, že bol vylúčený z užívania domu, čo všetko viedlo k tomu, že došlo k závažnému zníženiu jeho príjmu. Navrhovateľka so synom ho vyštvali z domu a všetkých pozemkov, užívajú si nemalú finančnú hotovosť, zatiaľ čo on žije s priateľkou, ktorá je ZŤP s doprovodom v prenajatom byte, spolu s dvoma deťmi.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že uznesenie okresného súdu je potrebné podľa § 220 O.s.p. zmeniť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Základným meradlom pre nárok na náhradu trov v občianskom súdnom konaní je miera úspechu vo veci, vyjadrená v ust. § 142 O.s.p. Z neho vyplýva, že pokiaľ mal účastník vo veci plný úspech, súd mu prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal, pokiaľ súd nezistí dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 ods. 1 O.s.p., pre ktoré by úspešnému účastníkovi výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznal.

V preskúmvanej veci odvolací súd zo spisu zistil, že návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala proti odporcovi výživného manželky, bol súdom prvého stupňa zamietnutý z dôvodu, že súd vykonaným dokazovaním zistil, že životná úroveň odporcu je na nižšej úrovni ako životná úroveň navrhovateľky. Pri svojom rozhodovaní súd prvého stupňa zobral do úvahy najmä skutočnosť, že navrhovateľka odporcovi v máji 2012 svojím konaním zamedzila prístup k materiálno-technickému vybaveniu, ktoré potrebuje na svoje podnikanie, vrátane všetkých elektronických informácií, týkajúcich sa jeho zárobkovej činnosti, v dôsledku čoho odporca nemohol ďalej vykonávať svoju činnosť v spoločnostiach Y.. Konštatoval, že do tejto doby odporca navrhovateľke prispieval dobrovoľne na domácnosť sumou 280 Eur mesačne, preto ak za takejto situácie navrhovateľka žiadala určiť odporcovi povinnosť platiť jej výživné, nebolo možné jej návrhu vyhovieť, okrem uvedeného aj preto, že by priznanie výživného bolo v rozpore s dobrými mravmi, keď navrhovateľka svojím konaním obmedzila zárobkové možnosti odporcu.

Z uvedeného je zrejmé, že odporca bol v predmetnom konaní plne úspešný, a preto mu patrí plná náhrada trov konania, potrebných na účelné bránenie svojho práva.

Súd prvého stupňa preto rozhodol správne, keď v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. odporcovi priznal náhradu trov spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia, a to za 3 úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia, zastupovanie na pojednávaní dňa 02.05.2013 a 25.06.2013 a režijný paušál 3x po 7,81 Eur. Odvolací súd však preskúmaním zistil, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď pri určení výšky základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z ust. § 10 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, podľa ktorého, ak ide o plnenie na čas dlhší ako 5 rokov alebo o plnenie na čas neurčitý, tarifnou hodnotou je 5-násobok ročného plnenia. Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľky, že pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny mal súd prvého stupňa vychádzať z reálnej hodnoty predmetu konania a základnú sadzbu tarifnej odmeny určiť podľa § 10 ods. 1 citovanej vyhlášky, a to z dôvodu, že manželstvo účastníkov bolo v priebehu konania dňa 03.09.2013 rozvedené, a preto nemožno konštatovať, že predmetom konania by bolo plnenie na čas dlhší ako päť rokov alebo plnenie na čas neurčitý, ale plnenie na ohraničený čas, od podania návrhu, do rozvodu manželstva, t.j. do 03.09.2013.

Preto odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu zmenil tak, že zmenil základnú sadzbu tarifnej odmeny za 1 úkon na sumu 61,41 Eur, keď za obdobie od podania návrhu dňa 22.06.2012 do právoplatnosti rozsudku o rozvedení manželstva dňa 03.09.2013 hodnota predmetu sporu predstavovala sumu 1.264,27 Eur. Spolu tak odporcovi patrila náhrada trov konania za 3 úkony právnej služby za úkony: prevzatie a príprava zastúpenia, účasť na pojednávaní dňa 02.05.2013 a dňa 25.06.2013 po 61,41 Eur za 1 úkon, t.j. spolu v sume 184,23 Eur + 3x režijný paušál po 7,81 Eur v sume 23,43 Eur, spolu 207,66 Eur.

Odvolací súd sa pritom nestotožnil s námietkami navrhovateľky, že súd mal pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať ust. § 150 ods. 1 O.s.p., pretože pre aplikáciu tohto ustanovenia odvolací súd nezistil zákonný dôvod. Podľa názoru odvolacieho súdu vo veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ku ktorým by mal prihliadať, pretože tak, ako bolo uvedené, návrh navrhovateľky bol zamietnutý pre rozpor s dobrými mravmi, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že to bola práve navrhovateľka, ktorá svojim konaním spolu s deťmi obmedzila odporcu v možnosti vykonávať podnikateľskú činnosť a bolo zistené, že životná úroveň navrhovateľky je vyššia ako životná úroveň odporcu. Preto odvolací súd nemohol nepriznať odporcovi náhradu trov konania, ktorá mu patrí a ktorú odporca musí zaplatiť svojmu právnomu zástupcovi.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, z dôvodu iba čiastočného úspechu odvolateľky v odvolacom konaní.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.